

DIUMENGE 26 DURANT L'ANY -C

1. EN COMPANYIA DE LLUC, PAGÀ CONVERTIT, EN EL CAMÍ SEGUINT JESÚS.

Fa quinze dies que hem abordat una nova seqüència de l'Evangelí segons sant Lluç amb les paràboles dels capítols 15 i 16, repartides en tres diumenges (24, 25, 26): inscrites en el gran viatge vers Jerusalem (9, 51 a 19, 28), totes ens fa contemplar EL VERTADER ROSTRE DE DÉU tal com S'HA MANIFESTAT EN JESUCRIST.

Després de les paràboles de l'ovella perduda, de la moneda perduda, del Pare i els seus dos fills (diumenge 24), vi de diumenge passat que meditàvem la paràbola de l'administrador astut, avui, diumenge 26, amb la paràbola del ric i del pobre, Jesús adjura els fariseus, *que estimaven els diners* – i a nosaltres amb ells- a no deixar que es faci un gran abisme entre ells i els seus germans que pateixen; abisme que la mort, sobrevenint, farà infranquejable, capgirant immediatament les situacions.

2. BONA NOVA PER AVUI:

Unes lectures que ens arrenquen de la nostra “tranquil·litat” per a fer-nos mesurar l'abisme que ens arrisquem a crear entre nosaltres i els nostres germans que pateixen:

+ Veu del profeta Amós, 28 segles abans de Jesucrist, apostrofant els , qui estan segurs, que viuen ben tranquils a Jerusalem i els que es creuen segurs a la muntanya de Samaria: oblidant els pobres amb els qui els separen amb un mur de indiferència, *ajaguts en els seus llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs*, inconscients dels desastres que caurà sobre d'ells. (Primera lectura).

+ Veu de Jesús adreçant-se als fariseus, per mitjà de la paràbola del ric i del pobre Llätzer, per conjurar, els qui estimen els diners, de no deixar crear un abisme entre ells i els pobres que la mort farà infranquejable.

+ Veu de l'Apòstol que, més enllà de Timoteu, ens exhorta a , *busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna... fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. (Segona lectura).*

LA TAULA DE LA PARAULA APROFUNDIR AQUEST TEXT

Diumenge passat, Amós, el profeta pagès, tronava contra el luxe dels rics de Samar la religió de façana dels quals servia de pantalla a l'explotació dels pobres. Avui, prova d'arrençar les classes poderoses de Jerusalem i de Samaria de la seva inconsciència tràgica: la fractura social que esqueixa el país crea totes les condicions d'una crisi major.

Primer una lamentació: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, (no es tracta d'una maledicció) dirigida a tots aquells a qui el seu encegament dramàtic és a punt de conduir irremediament a la mort.

Després una descripció irònica del luxe dels rics que frueixen ben tranquils, d'un present de confort i de facilitat, sense discernir l'amenaça que pesa sobre ells: *dels qui es creuen segurs al turó de Samaria!*

S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep.

Finalment, l'anunci de la propera catàstrofe: la desfeta i la deportació: *Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

**El lector s'haurà fixat en les tres parts d'aquest text:
La LAMENTACIÓ pronunciada pel `profeta:**

: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria!

EL LUXE DELS RICS:

+ el confort dels seus costums:

S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs,

L'opulència de la seva taula:

mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables,

beuen el vi en grans copes

+ el refinament de la seva música

improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies,

La subtilitat dels seus perfums:

s'ungeixen amb els perfums més fins.

La seva tràgica inconsciència:

però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep.

+ L'anunci de la CATÀSTROFE IMMINEENT:

Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà

l'orgia dels vividors.»

EL SALM 145

El Salm 145 – com el salm 112, de diumenge passat- ve en contrast amb els segurs de Samaria, a celebrar l'actitud de Déu que ve en ajut de tota desgràcia i sofriment; aquesta actitud que a estat manifestada en Jesucrist i que s'ha de fer l'actitud dels qui el segueixen:

Fer justícia als oprimits, dóna pa als que tenen fam.

El Senyor deslliura els presos. El Senyor dóna la vista als cecs, el Senyor redreça els vençuts. El Senyor estima els justos. El Senyor guarda els forasters, manté les viudes i els orfes.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Tallant, pel to solemne, el que precedeix (reflexions sobre la cupiditat i les riqueses d'aquest món: 6, 6-10) i el que segueix sobre el bon ús de les riqueses: , 17-19), aquest passatge podria tenir un

origen litúrgic. Un exègeta arriba a veure-hi la fórmula de l'exhortació feta a Timoteu al moment de la seva ordenació.

L'autor s'adreça a Timoteu, a qui ha confiat la cura d'una comunitat d'Església.

- Ell l'exhorta, ell, l'home de Déu (una expressió que a la Bíblia, en designa un a qui s'ha encarregat una missió especial al servei del poble de Déu: Moisès, Samuel, David, Elies i Eliseu), a continuar a combatre, a lluitar el combat de la fe (emprant el vocabulari de l'esport) per una Església autènticament evangèlica i un ensenyament conforme a la tradició vinguda de Crist a través seu.
- L'encoratja a continuar confessar noblement la fe davant molts testimonis . Aquesta audaciosa professió de fe tingué lloc davant d'un tribunal o fou pronunciada al moment de l'ordenació? És impossible respondre-hi. Sigui el que sigui, Timoteu és convidat, en la fidelitat a la seva vocació baptismal i a la seva missió rebuda per la imposició de mans, a caminar seguint les petjades de Jesucrist que *que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessi* esperant el moment de la seva manifestació.

El passatge s'acaba amb una doxologia (semblant a la de 1Tm 1, 1 llegida el diumenge 24) al *Rei dels reis i el Senyor dels Senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.*

Doxologia que s'acaba amb l'Amén final signatura del seu origen litúrgic.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

EL LECTOR VETLLARÀ a remarcar bé les TRES PARTS que componen aquest text :

L'ADREÇA inicial: *Home de Déu*

I la CRIDA AL TESTIMONI CRISTIÀ:

busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna.

+ a seguir l'exemple de Crist:

És per obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant de Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió,

*+ et recoman que guardis irrepreensible i sense falta el manament rebut,
+ esperan la vinguda de Crist: fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.*

La DOXOLOGIA

l'únic Sobirà,

el Rei dels reis i

els Senyor dels Senyors,

l'únic que té com a pròpia la immortalitat,

i habita en una llum inaccessible:

Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç

de veure'l.

A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

COMENTARI A L'EVANGELI

Un mur d'indiferència:

Jesús va cap a Jerusalem, la Ciutat on donarà lliurement la seva via pels seus germans.

Després d'haver dirigit als fariseus i als mestres de la Llei, que es declaraven escandalitzats per la seva actitud envers els publicans i pecadors, les tres paràboles del capítol 15, Jesús ha reservat als seus propis deixebles la paràbola de l'administrador astut; Jesús ha conclòs, amb la sorpresa general, fent l'elogi d'aquest administrador enganyós, i llençant als fills de la llum una crida a ser tan hàbils com els fills de les tenebres: *Feis-vos amics amb la riquesa enganyosa, a fi de que, el dia que no hi serà, aquests amics us rebin en les estances eternes.*

Dirigint-se als fariseus, *que eren amics dels diners, van sentir tot això i es reien de Jesús.* (La riquesa interpretada com un signe de la benedicció de Déu) i que, testimoni de l'escena anterior *es burlaven d'ell (Lc 16, 14)*, ell els adreça una paràbola en tres quadres.

- En alçar-se la cortina, dos personatges estan en l'escena:

+El primer, per tant, la vedet de tot el relat, roman anònim: Un home. Però observa M. Gourgues (*Les paràboles de Luc*, pàg. 191-192), set anotacions (7 **essent la xifra** simbòlica de la plenitud) el caracteritzaran:

*l'home és ric

* va revestit: verb rar que designa una vestimentes reial o de gran luxe.

* va vestit de púrpura , el color reial.

* els seus vestit són del lli més fi .

* fa festes

* cada dia

Són qualificats de sumptuosos.

+Pel que fa al segon personatge,

- És un pobre
  - Contràriament al ric que porta vestits delicats, va cobert de nafres ;
  - Exclòs de la festa del ric, roman ajagut davant del portal
  - Ningú pensa en donar-li les miques que cauen de la taula del ric
  - Només els cans, animals menyspreables, semblen interessar-se per ell per llepar-li les nafres..
-
- Però a diferència del primer, ell, té un nom- fet únic en totes les paràboles-, i un nom simbòlic: Llätzer, diminutiu d'Eleazar, que significa *Déu a socorregut*”.

A cap lloc es diu que Llätzer fos virtuós: ens és presentat simplement com un pobre, com “el” pobre, aquell a qui ningú no veu ni escolta. Igualment, en cap lloc es diu que fos un “malvat”, que hagués reunit la seva fortuna d'una manera dubtosa. La paràbola ens fa simplement remarcar que simplement, aquest no ha vist *el pobre ajagut al seu portal*. Entre el seu món, el de l'extrema opulència, i el món de Llätzer, el del més extrem despullament, ha deixat que creixés un *gran abisme* que la mort simultània dels dos protagonistes farà aparèixer a plena llum.

Un abisme infranquejable:

El segon quadre ens projecta al més- enllà de la mort. Una mort que, en tost d'acostar els dos personatges, segella de manera definitiva la seva no trobada.

A partir d'ara la situació és completament capgirada:

+ Llàtzer, que no coneixia més que la desgràcia, és emportat pels àngels al si d'Abraham; ara troba consolació.

+ Pel que fa al ric, que ha conegut la felicitat, el benestar durant la seva vida, ara sofreix .

*Experimenta la tortura en el lloc dels morts, suplica Abraham que enviï Llàtzer – a qui ara anomena pel seu nom després d'haver-lo ignorat totalment durant la vida terrenal- **Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofrec molt enmig d'aquestes flames.***"

Massa tard! Els jocs ja són acabats! Ni Abraham ni Llàtzer poden fer res per a ell. *Tot succeeix, com si Abraham no pogués fer altra cosa que constatar tristament una espècie de resultat inevitable, de conseqüència lògica de l'opció del ric: el camí que tu has escollit era un camí sense sortida, l'opció que tu has fet per una felicitat immediata i a curt terme t'ha travat de tenir accés a la que perdura aquí (M. Gourgues, o.c. pàg. 199).*

El seriós de la Revelació:

Però la història rebota de cop, en un tercer quadre, amb la pregària de l'home ric en favor dels seus cinc germans que encara queden vius a la terra.

+ Ells corren el risc – està preocupat- de passar la seva vida sense veure el pobre que jeu a la seva porta. **Llavors, pare, et preg que l'enviïs a ca meva. Hi tenc encara cinc germans. Que Llàtzer els advertesqui; perquè no acabin també en aquest lloc de turments.** Amb la intervenció d'algú que retorna d'entre els morts que els anàs a trobar, es convertirien.

+ Il·lusió – se li respon – de creure que algú, ressuscitant d'entre els mort, els pugui convèncer, *si no fan cas de Moisès i dels profetes.*

La llei de Moisès i els profetes no instrueixen ja el creient sobre el bon ús dels béns materials? ¿No demanen la caritat envers el pobre, el compartir el pa amb l'afamat, l'hospitalitat amb l'estranger, l'acolliment dels desgraciats: *7 »Quan en una de les ciutats del país que el Senyor, el teu Déu, et dóna, hi hagi un pobre entre els teus germans, no endureixis el cor, no tanquis la mà al teu germà pobre. 8 Obre-li la mà i presta-li generosament tot el que li faci falta. 9 Guarda't de pensar maliciosament dintre teu: "S'acosta l'any setè, l'any de la condonació dels deutes"; guarda't de mirar-te'l amb duresa i de no voler donar-li res. Ell clamaria al Senyor contra tu, i tu series culpable. 10 Dóna-li generosament i no a contracor. Així el Senyor, el teu Déu, et beneirà en tots els teus treballs i en tot el que emprenguis. 11 Mai no faltaran pobres en el país; per això et mano que obris generosament la mà als teus germans, als pobres i necessitats del teu país. (Dt 15, 7-11).* Els mateixos salms, no rfepeixen una i una altra vegada que els pobres, els humils, els petits, els oprimits, els explotats, els afamats, són els amics privilegiats de Déu? (Vegeu el salm 112 de diumenge passat i el salm 145 d'avui).

Encara cal que ells prenguin seriosament les prescripcions de l'Esriptura que, també "hàbils", astuts, com l'administrador de la paràbola, es faci amics que els acullin a les estances eternes. Que es converteixin, ara ja! Perquè corren el risc que més tard sigui massa tard!